

במדינה

דרכי אדם זודה, הגידי לנו כן

"מתי תפסיק כבר להתעסק עם הדוידה?" נהגו הוריו של אהרון משולם (22) להי ציק לו מדי בוקר, כשהיה חוזר מבילוי של לילה נרגש, בחברתה של שרה פרס. גם החברים, ביחוד יצחק פרס, בן גיליו של אהרון, לא הירפו ממנו בליגולגיהם על הרומאן המור שלו.

בשבוע שעבר, קיבל אהרון אף מיכתב-איום, בו הוזהר שאם לא יפסיק את הפגישות ולא יחדל לקחת משרה כסף — יגמרו אותו.

כל הלחץ החברתי והאימים הופעלו על אהרון אך ורק בגלל גורם קטן אחד: שרה, האלמנה הבודדה בעלת הנפש הפיוסית, היתה כוגרת ממנו בקרוב לשלושים שנה.

הכל בגלל הפיוס. למעשה, שירך ביניהם יצחק, בנה של שרה. יצחק ידע שאמו, בין שאר עיסוקיה, נוהגת לחבר שירים באידיש, להקריאם בפני קהל מובחן. יצחק ידע גם שאמו שואפת לחרוג מן החוג הצר של חובבי-שירתה הקשית, שים, לקנות לעצמה מעריצים ברחבי הארץ כולה, אם לא בעולם. הוא פנה, איפוא, לאהרון, שהיה מוכר לו כאמרגן מופיעים, ביקש ממנו לארגן משהו עבור אמה שלו.

השניים נפגשו לראשונה בירת משפחת פרס, ברחוב המפעיל שבגבעתיים. הפגישה הראשונה נתמשכה לשישה, שלישית ועוד — כשהארוך מילה בפני האשה הקשישה את העולם רחבי-הידיים של הדיסקוטקים שבמזרח-תל-אביב, מלווה אותה לאהרן מכן לתוך ביתה. כל אותה עת, המשיך הנוג המור לרקום יחדיו את חלום-פירסור מה של שרה.

גם לכך היה לאהרון רעיון מצוי. בלבב בעומר הקרוב, במופע להקות-הקצב עבריות וערביות שהוא מארגן באולם קולנוע חזן, תעלה שרה על הבמה, תקרא ברגש חרוזיה הפאטטיים, לקול צלילי היהייה של תיזמורת הצרצילים.

בתחילה נפלה שרה על הרעיון כמורצאת שלל רב. רק מאוחר יותר התחילו

מאהב משולם

היא היתה קצת מבוגרת

בני משפחתה לשוטה נגד רעיונותיו ה-מופלאים של מאהבה הצעיר, להאשימו שבועצם אין הוא מנסה אלא לנצלה, לעשותה לשחק בעיני הבריות ולסחוט מ-מנה כסף.

מכל המדרגות. עלי-כך כבר לא היה אהרון מוכן לעבור בשתיקה: "אינני גי-גולו!" הסביר בנעם לשלושה מקרובי משפחתה של שרה, לפני שזרק אותם מכל המדרגות של דירתו. "בסך-הכל רצייתי לעזור לה. אבל אם זה לא מוצא חן בעיניכם — אתם יכולים ללכת, ביחד איתה, לעזאזל".

וכך הסתיים השבוע, באופן סופי, ה-רומאן הקצר והמאושר של אהרון וה-דוידה שרה.

מיוחד. כל מה שהוא רצה ממני היה שאני אשכב איתו.

הפעם היחידה שהוא לקח אותי לאיזה שהוא מקום היה ביום העצמאות, כשנסענו לראות את המיצע. כל הדרך בחזרה חשבתי על היחסים שלי עם שלמה, ומה שהוא עושה ממני ומה שיהיה העתיד שלי איתו. עד שאמרתי לעצמי שבועצם לא יוצא לי משלמה שום דבר: לביוליים הוא לא מרצה אותי, אפילו לא לקולנוע — רק ללוד ולמיטה.

אמרתי לו שאני לא רוצה לראות אותו יותר.

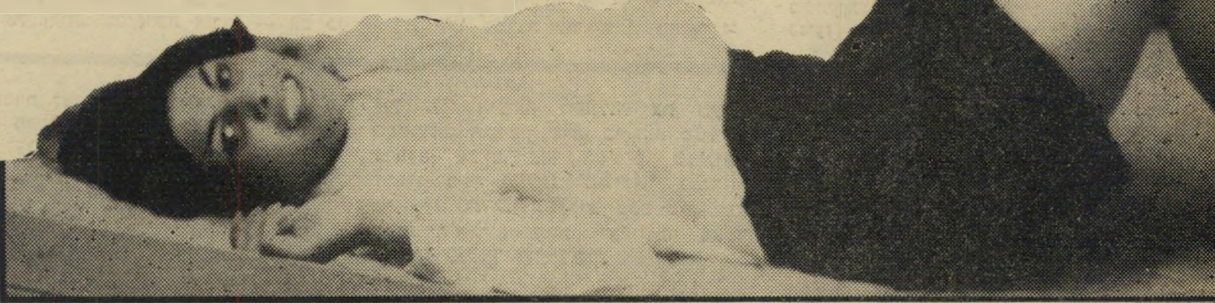
ובאמת, שבוע הוא לא הופיע. ביום שלישי שעבר הייתי יושבת עם חברים וחברות, כשנשמעה דפיקה בדלת. שאלתי מי זה, והוא אמר "שלמה". "מה פיתאום באת?" אמרתי לו. "אני לא רוצה לראות אותך. צא מכאן".

הוא לא רצה ללכת, עד שהסכמתי לדבר איתו. בחוץ. שם אמרתי לו שאני לא רוצה לראות יותר את הפרצוף שלו בגלל שהוא לא בשבילי ולא יוצא לי ממנו שום-דבר וגם שמעתי עליו כל מיני דברים.

שלמה היה שיכור לגמרי. ראיתי את זה על העיניים שלו, שהיו כאלה גדולות ומב-ריקות. הוא אמר שאני הבחורה שלו, ושי-אני לא אעז לעזוב אותו וללכת עם אחרים. אמרתי לו שאני לא שייכת לאף אחד, וש-אף אחד לא יגיד לי מה לעשות. אמרתי לו שישתלק מכאן ושלא יפריע לי.

הוא התרגז נורא, אמר שאני מעדיפה עליו בחורים אחרים, איים שירביץ לי אם אני לא אלך איתו. "מה פיתאום שאני אלך

הוא הכריח אותי לשכב עם התבר שלו

למחרת האונס האכזרי - בת-שבע מספרת על חויותיה המחרידות

איתך? אמרתי לו. אני בכלל לא רוצה לזכור איתך.
או הוא משך אותי בכוח לכביש ואמר: "תיכנסי למכונה". צעקתי שאני לא רוצה, ושעוזב אותי. ואז יצא החבר שלו, אברהם חסאן, מן האוטו, ואברהם הכניס אותי ב-כות פנימה.

מה רוצים ממנו?

שלמה ישב עליי ההגה ואברהם הח' ויק אותי. בהתחלה, הם הבטיחו שיקחו אותי רק לסיבוב, אבל נסעו ישר ללוד, אל הדירה של מרדכי, שקוראים לו "בידח". ושם הכריח אותי שלמה לשכב עם אבי-רם.

בעצם, הוא רצה שאני אעשה את זה גם עם בידח. אבל ברגע שאברהם גמר, והלך לפתוח את הדלת — ניצלתי את ההזדמ-נות, לבשתי מהר את הבגדים שלי, דחפתי להם את הדלת בפנים וברחתי החוצה. אבל בחוץ, בתוך המכונית, חיכה לי של-מה. התחלתי לברוח, יחפה. שלמה רדף אחרי עד שנגמרה לי הנשימה ונפלתי על השיחים. אז הוא תפש אותי והתחיל להר-ביץ לי על כל הגוף, באגרופים שלו. בכיתי וצעקתי, אבל אף אחד לא ריחם עלי. שלמה המשיך להכות, רצה לגרום אותי לתוך ה-בית כתי שגם החבר שלו בידח יוכל לאנוס אותי.

אחר-כך, בגלל שהתחילו להתאסף אנשים, הם הכניסו אותי בחזרה למכונית. התחילו לנסוע בכיוון רמלה. כל הדרך היה שלמה מרביץ לי וצועק: "אוי ואבוי לך אם לא תשככי עם בידח".

יד כאן סיפור המזעזע של הנערה התימנית הקטנה והשחרחרות. כאשר תפסו השוטרים את שלמה עזויה ואת אברהם חסאן בחברתה של בת-שבע, לאחר שהזעיקו למקום בידי שכן בעל קט' נוע, היה שלמה האדם המוסתע ביותר ב-עולם.

הוא לא היסס אף רגע לאשר את גיר-סתה של בת-שבע על קירות ליל-האימים. הדבר היחיד שלא היה ברור לו: מה בעצם רוצה ממנו המשטרה?

מאת בת-שבע מנקיו

התברר לי למה הוא לא הלך לצבא. מיכה אושפז בבית-משוגעים, אחר-כך הועבר ל-בית-משוגעים אחר. הוא לא סגור שם לגמרי: פעם בשבוע נותנים לו לצאת, לפעמים, הוא אפילו מבקר אותי.

חוץ ממנו מבקרים אותי עוד כמה בחו-רים אחרים: כמו למשל מנחם סעדיה, שאי-תו הסתובבתי עד שתפסה אותנו פעם ה-משטרה, בזמן שהתייחדנו בבית אחד בנתניה שלא היה בדיוק שייך לנו. בעל-הבית ה-רגז נורא שאנחנו משתמשים במיטה שלו בלי רשות והגיש נגדנו תביעה על השגת-גבול פלילית שבגללה קיבלנו 75 לירות קנס.

או כמו האנס, שלמה עזויה.

ללוד - ולמיטה

את שלמה נשגתי בפעם הראשונה לפני שבועיים וחצי. הייתי הולכת בכי-כרדינוגוף עם תברה שלי, כשפיתאום נע-צור עליידינו ארזק. בלארץ היו שלמה, ועוד בחור אחד שהכיר את החברה שלי. הם הציעו לנו לעשות סיבוב, וככה נסענו ללוד, לדירה של מרדכי סעדיה, ברסקו 199. דיברנו איזה חצי שעה, ואחר-כך שכבתי עם שלמה וחרנו הביתה.

ככה זה הלך איזה שבוע שלם: היינו נפגשים בערב, נוסעים ללוד — וחוזרים.

בחי שאני לא יודעת למה המשכתי להת-עסק עם שלמה: הוא לא היה בחור יפה או מושך במיוחד; לא אהבתי אותו; הוא לא לקח אותי לבלות, לא לקולנוע ולא ל-דיסקוטקים; הוא אפילו לא היה גבר באופן

תפשטי, אמר לי אברהם. "תתפש-ת"טי או שאני הורג אותך במכות!" ידעתי שהוא מתכוון לזה. מפני שכמה רגעים לפני כן החבר שלי שלמה עשה לי בדיוק אותו הדבר: הוא הרג אותי במכות בשביל שאני אשכב עם אברהם. לא עזר לי שבכיתי וצעקתי. לא עזר לי שהתחננתי בפניו שיעזוב אותי. הוא לא עזב אותי ואף אחד לא בא לעזור לי עד שאמרתי שאני מסכימה לשכב עם אברהם. מרוב המכות שקיבלתי משלמה לא יכול-תי לזוז. כל הגוף כאב לי. ואז ניכנס אב-רהם ואמר לי להוריד את הבגדים. לא היה לי כוח להתנגד. הורדתי לבדי את הכל ו-שכבתי עירומה על המיטה. הוא לא חיכה אף רגע, אנס אותי מייד. אפילו לא נהניתי מזה.

"לא אהבתי אותו!"

כ ? העסקים שלי עם הטיפוסים המי-טופסקים האלה התחילו מהיום שבועלי עזב אותי.

בעלי הוא בן למשפחה טובה, אשכנזית.

אבא שלו, עמנואל מנקיו, משרת במשטרה. בעצם, זה לא האבא האמיתי שלו, אלא אבא חורג. משום כך, הוא לא התנגד לחי-תונה שלנו. רק האמא שלו התנגדה.

יתכן שהיא צדקה: אני הייתי אז נורא צעירה, בת 17 וחצי, בסך-הכל. ומיכה היה מבוגר ממני אולי בשנה וחצי. הוא לא הלך לצבא, לא רצה להגיד לי למה. הוא אהב אותי נורא, אהב אותי כל-כך עד שלא היה איכפת לו כשגילה שאני לא בתולה.

אני דהקא לא אהבתי אותו, אבל המשכתי לצאת איתו במשך שנתיים, עד שבסוף התחתנו.

למה? מפני שלא היה לי טוב בבית. ה-אמא שלי והאחים גללי היו תמיד צועקים עלי ומרביצים לי, בגלל שהייתי חוזרת מאוחר. רצייתי להיות חופשייה. לא ידעתי שהתחנה עם מיכה רק תעשה לי חיים קשים עוד יותר.

"הייתי זורקת צלחות"

ההתחלה לא הלך לנו טוב: מיכה קנה בדמי-מסתח דירה של חדר אחד, ברחוב תרביציון 51. בית-השימוש היה בחצר והמטבח — בצד השני של חדר המדרגות. מיכה עבד בדודי-שמס. אני, כמו אשה נשואה, הפסקתי לעבוד בכלל.

זה נורא הרגין אותי. הוא היה צועק עלי שאתחיל לעבוד, שלא ארבוץ כל היום בבית עם החברות שלי. כשזה לא עזר — התחיל להרביץ לי, ובבית היו צעקות נוראות עד שכל השכנים באו. הוא היה מכה — ואני הייתי זורקת עליו ספלים וצלחות.

אחר-כך הוא התחיל להסתובב בלילות, לא היה בא הביתה. החברים שלנו סיפרו לי שהיו רואים אותו בדיסקוטקים עם כל מיני חתיכות.

כל אותו הזמן התגיישתי אני בבית. הייתי נאמנה לו ולא התעסקתי עם אף אחד. ככה חלפה שנה.

לא סגור, אך בבית-משוגעים

חרי שנה מיכה עזב אותי — ובהש-פעת האמא שלו הוא חזר אליה הבית.

תה. אבל הוא לא נשאר שם זמן רב. רק אז